

Mirjana Soldo

MARIINO SRDCE ZVÍTĚZÍ

Autobiografie vizionářky
z Medžugorje

ÚVOD

JMENUJI SE Mirjana. Více než 35 let se mi zjevuje Panna Maria. Nemůžu to říct otevřeněji.

Chápu, že v dnešní době si něco takového umíme jen těžko představit. I pro některé věřící jsou záznaky záležitostí minulosti. Pochybují však, že byl někdo ve větším šoku než já, když to všechno začalo. Ani jsem nečekala, že by se něco takového mohlo stát právě v Medžugorji, v malé vesničce bývalé Jugoslávie.

Měli byste vědět, že mě vyšetřovali lékaři a vědci z celého světa. Všichni se shodli v jednom – jsem úplně normální. Mám to dokonce i písemně.

Dříve než se zamyslíte nad mým zdravím, s úsměvem na tváři se zeptám: Máte oficiální dokument, který potvrzuje, že jste duševně zdraví?

Nenapsala jsem to ve snaze přesvědčit vás, abyste mi věřili. Jsem jen posel. Chci vám vyprávět svůj příběh s nadějí, že přinese útěchu světu, v němž je pokoj čím dál vzácnější.

Když řeknu, že odpoledne 24. června 1981 se mi změnil život, ani zdaleka tím nevyjádřím, co se stalo.

Až do toho dne jsem žila pod tvrdou rukou komunismu a snášela jsem mnohé těžkosti, které s tím byly spojené. To nejhorší utrpení ovšem začalo až poté, co se mně a dalším pěti dětem přihodilo něco mimořádného.

To, co jsme viděli, radikálně poznamenalo nás, naše rodiny i miliony lidí po celém světě. Zároveň to však vyvolalo i zuřivost jugoslávského režimu. Komunisti se obávali,

že moje svědectví ohrozí jejich vládu. Když mi bylo 16 let, prohlásili mě za nepřítele státu.

Jejich obavy byly možná opodstatněné, protože jsem poznala něco mnohem většího než komunistickou vládu – mnohem většího než cokoli na zemi...

Poznala jsem Boží lásku.

1. KAPITOLA

„Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým.“

Evangelium podle Matouše 11,25

Na začátku jsem v naší šestici vyčnívala. Na rozdíl od ostatních jsem vyrůstala v Sarajevu. Toto město s rušnými ulicemi a vysokými budovami bylo v ostrém kontrastu s poli, špinavými cestami a kamennými domy v Medžugorji.

Kulturní rozdíly mezi těmito dvěma místy ale byly větší než ty viditelné a hmatatelné.

V Medžugorji bydleli většinou Chorvati, hrdý národ, který ve své historii zažil nesčetné útrapy. Ať už vzešly od tureckých dobyvatelů, nebo komunistických utlačovatelů, obyvatelé Medžugorje zůstali věrní své katolické víře: Svou víru museli skrývat i v roce 1981, nechtěli totiž probudit zájem ze strany vlády.

Naproti tomu tvořili obyvatelé Sarajeva pestrou směsicí všech národů, které v Jugoslávii žily. Někdy se toto město nazývá „Jeruzalém Evropy“. Mezi 400 000 jeho obyvateli byli bosenští muslimové (asi 45 procent), srbští pravoslavní křesťané (30 procent), několik nás katolických Chorvatů

(8 procent) a malá komunita židů. Avšak dominantní ideologií byl v té době ateistický komunismus.

Bohaté dějiny Sarajeva se odrážely i v jeho architektuře. Vypadalo to, jako by se ve městě spojily různé části stavebnice. Na periferii zářily červené tašky na střeších domů tradičních bosenských rodin a v jejich pozadí byly vidět jednotvárné betonové monolity, které postavili komunisti. Blíže k *Baščaršija* – malebnému sarajevskému „starému městu“ a centru – se o pozornost ucházely vyzdobené mešity a osmanské citadely, jakož i extravagantní pozůstatky z období Rakouska-Uherska.

V dětství jsem měla přátele z různých oblastí. Jen někteří byli katolíci, převládali muslimové a pravoslavní. Na panoramatu města dominovaly minarety a byzantské věže. Setkávala jsem se s přáteli z obou vyznání, ale nikdy jsme se nezaobírali rozdíly. Někdy jsem slavila jejich svátky a oni zase slavili ty moje. Uměla jsem si vážit lidí jiného vyznání ještě dřív, než nás to Panna Maria naučila.

V dětství jsem trávila léto v Medžugorji, ačkoli v domě netekla voda a většinou jsem pracovala pod parným sluncem. Bydlela tam moje teta, strýc, bratřenci a sestřenice. Rodiče mi dovolili, abych u nich rok co rok pobývala. Medžugorje byla mým druhým domovem.

Strýček Šimun a teta Slava mě brali jako svoje dítě. Nikdy jsem neměla pocit, že jsem u nich jen na návštěvě. Jejich dvě nejstarší dcery Milena a Vesna pro mě byly spíš sestry než sestřenice. Spala jsem v jejich pokoji. Každou noc jsme si povídaly tak dlouho, dokud nás jejich malý bráška Vlado nepoprosil, abychom se ztišily, nebo dokud jsme smíchem nevzbudily jejich malou sestru Jelenu.

Farnost Medžugorje se nacházela v údolí mezi horami pokrytými kosodřevinou. Spadá pod ni pět vesniček. Založili ji 15. května 1892 a svěřili ji pod ochranu svatého Jakuba, patrona poutníků. Toto rozhodnutí se o 90 let později ukázalo jako prorocké. První kostel svatého Jakuba nevědomky postavili na nestabilní půdě, proto v roce 1969 zbudovali nový. Zpočátku se všichni divili, proč kněží nechali postavit tak velký kostel, ale po událostech z roku 1981 se ukázalo, že je spíš malý.

Moje teta a strýc bydleli v Bijakovići [bijakoviči], vesnička na úpatí vrchu, který se jmenuje Podbrdo. Podobně jako všichni v Medžugorji si vydělávali na živobytí pěstováním tabáku, hroznového vína a jiných plodin. I když tradiční hercegovinské domy měly kamenné zdi a oranžové taškové střechy, Šimun a Slava obývali modernější dům z cihel a omítky.

Nikdo v Sarajevu nechápal, proč Medžugorji tolik miluji, ani moji rodiče. Užívala jsem si pohodlí městského života. Rodiče tvrdě pracovali, aby mi ho zabezpečili. Oproti tomu byl život v Medžugorji mnohem těžší. Vesničané si museli většinu potravin vypěstovat, šetřit vodou a pracovat, aby přežili. Avšak právě tato jednoduchost mě tam každé léto přitahovala.

Během prvních devíti let mého života v Sarajevu se mnou rodiče zacházeli jako s princeznou. Tatínek byl velice shovívavý. Když mě maminka požádala, abych vyprala prádlo nebo umyla nádobí, udělal to za mě. Někdy mi rodiče donesli snídani do postele. Vždycky mi připravili to, co jsem měla ráda, protože jsem byla hubená. Chtěli, abych víc jedla, a aby mě povzbudili, pochválili mě, když jsem

snědla všechno, co jsem měla na talíři. To mě někdy ovšem přivádělo do trapných situací. Když mi bylo asi sedm let, jeli jsme na návštěvu k příbuzným. Rodina připravila tchánovi mé tety speciální jídlo. Nevěděla jsem, že je pouze pro něho, a všechno jsem mu snědla.

S hrdostí jsem tam seděla a očekávala pochvalu, ale místo toho na mě každý hleděl s údivem. Naštěstí se tomu tetin tchán jenom zasmál.

Pro vybíravého strážníka, jako jsem já, bylo jídlo v Medžugorji jiné, než na jaké jsem si zvykla. Maminka mě na to ale před odjezdem vždycky upozorňovala, takže jsem si nikdy nestěžovala.

„Jakmile uslyším, že jsi odmítla něco sníst,“ řekla, „okamžitě se vrátíš domů.“

I přes rozdíly jsem Medžugorji milovala. Zatímco moje rodina si užívala dovolenou na pobřeží Jadranského moře, já jsem jela do nenápadné farmářské vesničky v hercegovinských horách.

Medžugorje mi však nikdy nebyla úplně cizí. Pokud si pamatuji, občas jsem s rodiči zavítala ke svým příbuzným ve vesničce. Jako malá holčička jsem si moc ráda hrála se svými bratrance, sestřenicemi a jejich kamarády. Běhávali jsme po otevřených polích a hráli si ve vinicích na schovávanou. Během těchto návštěv jsem poznala venkovskou svobodu, kterou mi město nemohlo dát.

Jeden chlapec se ke mně choval velice mile. Jmenoval se Marko a byl o rok starší. Měl husté černé vlasy a oči barvy turecké kávy. Markův strýc z otcovy strany byl ženatý s mojí tetou z matčiny strany. V těch letech jsme se setkávali u mé tety. Jeho i moji rodiče spolu rádi trávili čas.

Když nás navštívili v Sarajevu, přijel a nimi i Marko. Moje vzpomínky na něj jsou stejně staré jako první vzpomínky na život. Dokonce si pamatuji, že když jsme byli malí, spali jsme ve stejném pokoji.

Marko byl jiný než ostatní kluci. Měl v sobě pokoj – klidný a jemný stoicismus, který jsem obdivovala – a vždycky se usmíval. Jeho dobrotu jsem připisovala jeho silné víře v Boha, kterou mu jeho rodiče vštěpovali už od dětství.

Když jsme byli v pubertě, Markovo přátelství se rozvinulo v romantickou přitažlivost, ale příliš se styděl, než aby mi o tom řekl. Každý o jeho pocitech věděl. Vždycky když jsem přijela na léto do Medžugorje, přišel pod záminkou, že hledá svého strýce a tetu. Sestřenice si mě kvůli němu dobíraly.

V Medžugorji ale nebylo pro takové vztahy moc příležitostí. Když jsem tam pobývala, pracovala jsem stejně tvrdě jako všichni ostatní. Moje sestřenice i já jsme vstávaly ještě před svítáním, abychom na polích sbíraly tabák; později navečer jsme dávaly tabákové listy vysušit.

Během prvních návštěv mě strýc a teta nebudili, abych s nimi šla do práce. Mysleli si, že potřebuji víc spánku, protože nejsem zvyklá na jejich životní styl. Nezdálo se mi správné, abych spala, zatímco moje sestřenice pracují. Sama jsem vstala a šla s nimi. Zpočátku byli všichni překvapení, ale strýc mě pak velmi brzy začal budit ve čtyři ráno jako ostatní.

Po práci jsme měli obvykle volno. Bavili jsme se maličkostmi. Například jsme se sešli na kraji vesnice nebo jsme seděli a povídali si na kamenných zidkách. Děti v Medžugorji moc rády poslouchaly o životě ve městě. A já jsem zase měla ráda jejich vyprávění o životě na venkově.